

Κυριακή 26η Μαΐου 2024

Τοῦ Παραλύτου.

(Ἰω. 5, 1 – 15).

«Τοῦτον ἰδών ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον»

(Ἰω. 5, 6).

Ἀνεβαίνει σήμερα ὁ Ἰησοῦς στά Ἱεροσόλυμα, γιά νά γιορτάσει τό δεύτερο Πάσχα τῆς δημόσιας δράσης καί παρουσίας Του. Ἀνεβαίνει στήν πόλη πού θά Τόν δοξάσει καί θά Τόν σταυρώσει, πού θά Τόν λατρέψει σάν Θεό καί θά Τόν καταδικάσει σάν ἐγκληματία. Μπαίνει στά Ἱεροσόλυμα τῶν ἀντιφάσεων καί τῶν ἀντιθέσεων. Στά Ἱεροσόλυμα, πού τόσο πολύ τά ἀγάπησε, ὥστε τά πότισε μέ τό Αἷμα Του.

Εἰσέρχεται στήν πόλη καί κατευθύνεται ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει ὁ πόνος καί ἡ ἀρρώστια. Πηγαίνει

στήν κολυμβήθρα Βηθσεδά, για να συναντήσει
 τά «γιατί» τῶν ἀνθρώπων, για να ἀπαντήσει
 στίς ἀγωνίες, για να ξεδιπλώσει τήν ἀπέραντη
 ἀγάπη Του, για να ἐκδηλώσει τό ἀμέριστο
 ἐνδιαφέρον Του στά πληγωμένα παιδιά Του. Τό
 βλέμμα τοῦ Ἰησοῦ χαϊδεύει ὅλους τούς παρι-
 στάμενους στή Βηθσεδά. Μελετάει πρόσωπα,
 καταστάσεις καί ψυχές. Στέκεται σ' ἕναν ἀπ'
 ὅλους. «Τοῦτον ἰδών ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον»,
 ξέρει ὅτι τό μαρτύριό του κρατάει ἐδῶ καί τριά-
 ντα ὀκτώ χρόνια. Συγκαταβαίνει ὁ Σωτήρας καί
 ἀσχολεῖται μέ τόν παράλυτο. Τόν θεραπεύει.
 Τόν νουθετεῖ. Τόν ἀπαλλάσσει ἀπό τήν
 ἀναπηρία τοῦ σώματος καί ἀπό τήν ἀγκύλωση
 τῆς ἀμαρτίας.

«Τοῦτον ἰδών ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον», δέν
 τόν προσπερνάει. Τόν κάνει ἀντικείμενο τῆς
 θεϊκῆς μέριμνας. Βλέπει στό πρόσωπο τοῦ πα-
 ράλυτου κάθε παράλυτο ἄνθρωπο. Τό

ένδιαφέρον τοῦ Χριστοῦ γιά τόν πόνο καί τήν πνευματική κατάσταση τῶν ἄλλων ἀποτελεῖ διαχρονικό παράδειγμα γιά μᾶς. Σέ μία ἐποχή γενικῆς ἀδιαφορίας γιά τά πάντα καί τούς πάντες, τό θεϊκό ένδιαφέρον ἔρχεται νά μᾶς ἀφυπνίσει καί νά κεντρίσει τίς λεπτότερες χορδές τῆς καρδιᾶς μας.

Στήν κοινωνία τῆς εὐμάρειας, τῆς τεχνολογίας, τῆς τεχνητῆς νοημοσύνης, τῆς ἄνευ ἐμποδίων ἐπικοινωνίας, τῆς περιττῆς καί κατασκευασμένης πληροφορίας, τῆς ἀτομοκεντρικῆς διασκέδασης, τῆς ἐσωτερικῆς διάσπασης, τῶν ὑπαρξιακῶν ἀδιεξόδων κυριαρχεῖ ἡ ἀδιαφορία. Ὁ ἄνθρωπος ἀδιαφορεῖ γιά τή συγκροτημένη καλλιέργειά του. Ἀφήνεται στίς ἐπιδράσεις πού κατασκευάζονται προσεκτικά καί τόν κατευθύνουν στοχευμένα σέ ποικίλες ἐξαρτήσεις. Ἀδιαφορεῖ γιά τίς σχέσεις μέ τούς ἄλλους. Μόλυνε τήν ἀγάπη μέ τήν ἀκόρεστη σαρκικότητα

καί εἶναι πλέον ἀνήμπορος νά ἀγαπήσει ἀληθινά. Ἀγαπάει μόνον γιά νά πάρει κάτι, γιά νά εἰσπράξει εὐχαρίστηση, γιά νά ἱκανοποιήσει κατώτερες ἐπιθυμίες, πού τίς βάπτισε δικαιώματα. Ὁ ἄλλος εἶναι ἀγαπητός μόνον ὅταν εἶναι χρήσιμος. Ἀδιαφορεῖ γιά τό περιβάλλον μέσα στό ὁποῖο ζεῖ. Κλείνεται μέσα σ' ἕναν μικρόκοσμο συναλλαγῶν, ἀπολαβῶν καί ἀπολαύσεων καί ξεχνάει τόν μακρόκοσμο τῆς φύσης καί τῶν ὑπόλοιπων πλασμάτων. Ἀδιαφορεῖ γιά τίς ἐπιπτώσεις τῶν ἐπιλογῶν του, διότι αὐτά πού θέλει εἶναι πιό σημαντικά ἀπό αὐτά πού προσφέρει. Ἡ ἀδιαφορία ἔγινε νοοτροπία, ἀρρώστια, ἀπορία, παράπονο, ἀπαραίτητος κανόνας ἐπιβίωσης. Καρπός αὐτῆς τῆς γενικευμένης ἀδιαφορίας εἶναι ἡ μοναξιά. Κανείς δέν ἐνδιαφέρεται γιά κανέναν. Οἱ φιλότιμοι καί δοτικοί ἄνθρωποι χαρακτηρίζονται ὡς ἀνόητοι, τρελοί ἢ ἀδύναμοι. Τό ἐνδιαφέρον δύσκολα ξεχωρίζει ἀπό τήν ἐνοχλητική περιέργεια καί ἡ

προσφορά δύσκολα είναι καθαρή από τον καιροσκοπισμό.

Μέσα σ' αυτή την ατμόσφαιρα της αδιαφορίας έρχεται ο Χριστός να ρίξει τό βλέμμα Του στον κάθε παράλυτο και να τον φροντίσει, επειδή τον βλέπει «κατακείμενον». Είναι «κατακείμενος» ο άνθρωπος στις επιπτώσεις της αδιαφορίας. Είναι ακαλλιέργητος έσωτερικά, είναι αποξενωμένος από τους άλλους, είναι άσπονδος μέ τή φύση, είναι πονεμένος και χαμένος στά μονοπάτια τών λανθασμένων επιλογών. Έρχεται ο Κύριος και άσχολεϊται μέ τον «κατακείμενον» άνθρωπο. Έρχεται να τον ξεβιδώσει από τον «κράβατον» της άμαρτίας. Να τον άναστήσει από τήν παραλυσία της αδιαφορίας. Να τον βάλει σέ μία πορεία μετάνοιας μέ τήν όδηγία «μηκέτι άμάρτανε». Όλοι έχουμε επάνω μας τό βλέμμα του Χριστου. Όλοι κουβαλάμε στή συνείδησή μας τό θεϊκό ενδιαφέρον. Όλοι

Έχουμε βαθύτατη επίγνωση ότι δέν είμαστε μόνοι. Δέν είμαστε ξένοι για τόν Ίησοῦ. Είμαστε οί παράλυτοι τοῦ πνεύματος, τῆς ἀρετῆς καί τῆς ἀγάπης, διότι κολλήσαμε στό βρώμικο κρεβάτι τοῦ ἐγωισμοῦ. Ἐκλωβιστήκαμε σέ μία μοναξιά πού ἐμεῖς ἐπιλέξαμε, ἀφοῦ ἀποκόψαμε ὅλους τούς ἄλλους ἀπό τήν ἀγάπη μας καί ἀποκοπήκαμε ἀπ' ὅλους τούς ἄλλους, φοβούμενοι μήπως μᾶς πληγώσουν. Ἔχουμε ἀνάγκη τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ στή ζωή μας.

Ἡ παρουσία τοῦ Ίησοῦ στήν καθημερινότητά μας δέν εἶναι ἀόριστη καί θεωρητική. Ὁ Ίησοῦς δέν μᾶς πλησιάζει σάν ἕνας φιλόσοφος. Ἔρχεται κοντά μας, γιά νά μᾶς βοηθήσει νά σηκωθοῦμε ἀπό τίς πτώσεις μας. Ἔρχεται μέσα μας γιά νά ἀναστηθοῦμε ἀπό τή νέκρωση τῆς ἀμαρτίας. Μᾶς ἀπεγκλωβίζει ἀπό πάθη καί συνήθειες. Μᾶς φωτίζει στίς καθημερινές ἐπιλογές. Μᾶς καθοδηγεῖ στούς δρόμους ἑνός σκοτεινοῦ

κόσμου. Μᾶς παρηγορεῖ, ὅταν ὅλοι μᾶς γυρίζουν τήν πλάτη. Μᾶς δυναμώνει στή διαχείριση τῶν δυσκολιῶν καί τῶν προβλημάτων. Ὅλο αὐτό γίνεται μέσα ἀπό τήν προσευχή, τή μελέτη τοῦ εὐαγγελίου, τόν ἀσκητικό ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς, τή συνειδητή συμμετοχή στά μυστήρια καί τήν ἀθόρυβη διακριτική ἐλεημοσύνη.

Ἡ ἀδιαφορία χαρακτηρίζει τήν ἐποχή μας. Καθηλώνει τόν ἄνθρωπο στήν ἀσθένεια τῆς μοναξιάς. Ὁ Χριστός ἐνδιαφέρεται καί νοιάζεται γιά τόν καθένα. Περιπολεῖ, συμπαραστέκεται, θεραπεύει, μεταμορφώνει, ἀνασταίνει. Ὅταν μᾶς πλησιάσει, νά Τόν δεχτοῦμε εὐχάριστα. Νά Τοῦ ἐπιτρέψουμε νά μᾶς εὐεργετήσῃ. Νά Τόν βάλουμε στή ζωή μας, γιά νά γίνει ἡ ζωή μας γεγονός αἰώνιο, χαρούμενο καί εὐλογημένο. Ἀμήν.